

чивка, най-внимателно преглеждаха ранца си, намѣстваха всичко по сжщиятъ редъ, както бѣха ги учили тогава, бързо избърсваха петната отъ калъ на пушката си и грижливо намѣстваха патронитѣ въ паласкитѣ си.

Дълбока е браздата, която казармата прореза въ душата на българитѣ отъ последнитѣ три десетилѣтия. Четридесетъ призова млади хора преминаха презъ тази сурова школа. Кой помалко, кой повече, но всѣки има спомени отъ казармениятъ животъ, който народнитѣ ни пѣсни не забравиха да възпѣятъ въ хубави стихове. Че войника бѣше гордостъта на челядъта, на цѣлото семейство! Каква радостъ обземаше всички, когато той си идваше въ отпускъ! Какъвъ мъжественъ видъ имаше той, когато го уволняваха! Каква разлика отъ преди! Той знаеше да чете и пише, знаеше всичко за България, за нейната сила, за миналото ѝ, знаеше да се държи чисто и строго къмъ себе си — да изпълнява и да командува!

Народътъ се калеше. Хвърленъ посрѣдъ единъ опасенъ свѣтовенъ кръстопжтъ, населилъ една хубава и плодородна земя, българинътъ знаеше; че за да бжде миренъ, трѣбва да е силенъ и се готвеше, и то не бѣше напразно.